

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

க. புத். சந். உய்.] துஷாசுவது. ஐப்பசி மட. உசு தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, October 26, 1843. [Vol. III. No. 20.

வேதியரோழக்கம்.—யுஷம். அநிகாஷம்.

தம்மொடொருப்படல்.

(On Unity and Charity.)

இபேகாநாதர் இப்புவலகில் வந்து சகல ஆத்தமர்களுக்கும் உபதேசம் செய்து அனைவரையும் ஒன்றிணைத்து உலகம்மைப்படுத்தும் பணம் செய்து வெற்றிக்குத் தோன்றினாலோ? அதற்குச் சிறுவனையும் கொடியாக ஏதும் பல புண்ணியங்களை ஆயுதமாகக்கொண்டு கிணத்தே தேவ போரில் எல்லாரையும் அழைப்பித்துச் சேவகமெழுதவதென்னதானே. ஆகிலும் இந்த ரூபைப் போர்முக்கத்து விசேஷமாய்க் குருக்களையும் உபதேசிகளையும் முதலணியாகத் தெரிந்துகொண்டார். அப்படியே பாவத்தைப் பகைத்து தீர்ப்புமலர்ச்சிப் பசாசுவென்று முன்னதற்கடிமை பாய் மிற்ற ஆத்தமர்களை மீட்டு ஆண்டவர் வசமாகச் செய்து மோட்ச ராச்சியத்திற் சேர்க்க வந்தவதெனும் செய்தியும் தொழிலாமல்லோ? போர் முகத்தினிலோவெனவிட்ட புகழ்மரியாதை மட்டும் உருவானவர்கள் பிரியமானும் ஒருப்பட மிற்றது மிகவும் வேண்டியதாமே. அநிலவல்லோ போராமணவர் கருத்தெல்லாம் பகைவர் பிரித்த குறியைச் செய்து பிரித்தபடை போர்முகத்தினில்லாமற் கெடுவது நிச்சயம். இதிலும் யேகாநாதராமே பகைவர்களைக் கொடுங்கோன்மை முதலாய் தருட்ட பிரித்தால் தீவலாதெனும். இதிலும் அவர் தாம் தம்மைப் போல மற்றொருவருக்கு மிகேகிப்பது தங்கற்பனை யென்றார். இதிலும் அந்நெய்விஷ்ட அருளப்பர் இதோன்மைக் குறையின்றி நிறைவேற்றினால் மற்றக் கற்பனை நிறைவேற்றினதாமென்றார். இதை அறிந்த பசாசு தன்னை வெல்லாதபடிக்கு கமர்க்குச்சே ஒருமைப்பல்லாம் விசிற்ப்பும் பிரிவுமுண்டாக உபாயமெல்லாது செய்துகொண்டிருந்தோம். அதற்குத் செய்துத் தந்திரமும் பலமுறை வினாப்போகாமல் உபதேசிகள் தம்மொடொருமைப்பில் விசிற்ப்பாய் நிற்றது காண்போம். ஒருமைப்பல்லாததிலுள்ளவோ மற்றொருவனுக்குக் கட்டவாயிட்ட இடமும் உத்தயோகமுமுயர்ந்ததென்றும் அவனுக்கு வந்த வெகுமானமுமாதாயமும் பெரியதென்றும் கிலரே காய்காரப்பட்டு மனதில் கொண்டு நிமிசார்கள். ஒருமைப்பண்டானும் நீயும் அவனும் வேறுகாமல் அவனுக்கு வந்த கண்மை உனக்கு வந்ததாகச் சந்தோஷப்படத் தேவையிலுண்டோ? அவன் தனக்குக் கீழ்த்தியாக அநேகம் பெயர்களைத் திருப்பித் திருச்சபையிற்றித்த செய்தி வைக்கேட்டு மீ மனதிலே மெலிந்து கோவதென்ன? காணுமித்த ப்படி எப்போதானவருக்கு ஊழியஞ் செய்வெனவேண்டுமோ கோவதல்லாதேகான் என் குறைவிற்ற செய்தாதென்ன அவன் செய்தானேவென்று மகிழ்ந்தாலே உட்கருக்குஞ் செய்மொருமைபும் ஆண்டவர் மேலே பத்தியுமுண்டென்று காணப்படும். ஆண்டவர் திருகாமம் விளக்கவும் திருச்சபை மிகமை வளரவும் ஆத்மமக்கள் கையேறவும் மெய்யான ஆசையுண்டானால் ஆராதம் அந்த கண்மையாக்கண்டால் மெய்யான சந்தோஷப்படத்தேவைப்பிலுண்டோ? அந்த கண்மையைத் தேடாமல் உனக்காதையருக் கீர்த்தியுமாத்திரத் தேடினதிலுள்ளவோ சொன்ன கண்மை வந்தது கண்டாலும் உன்மால் வராமையால் மகிழ்ச்சிப்படாமலிருக்கிறது. கூட்டுவியாபாரஞ் செய்பவருள் இவன் தன்மூலாதாயம் வந்தாதுத்தேருட்ட கூட்டாயிருக்கும் மற்றொருவனும் வந்தாது மத்தாதுத்திலே பக்குண்டென்று சந்தோஷப்படுவானல்லோ? அப்படி நீக்கலும் ஒருப்பட தின்று மற்றவர் செய்ய கண்மையிலுண்டிருப்பதற்குண்டென்று கிணக்கவெண்டாமோ? ஒருவன் செய்த பாவத்தைக் கண்டு காண் சந்தோஷப்பட்டால் ஆண்டவர் சன்னிதிலுள்ளவர்களுக்குப் பாவமுண்டாமே. அவன் செய்த கண்மை கண்டு சந்தோஷப்பட்டாருக்கு கண்மையாகாமலென்ன? இந்த ப்படியே ஒருவரிடம் தொழிலும் குறித்தவிடமும் பெரிதென் னமையால் அவனுக்குப் பெருமையாமோ அல்ல. இட்ட தொழிலு கன்றும் முடிப்பதே பெருமை. காடகசாஸுவிராசாக்கோ வத்தைக் காட்டுவது பெருமைமல்ல. அந்தக் கோவத்தைக் காட்டினவனைப் பார்க்க வெட்டியான் வேஷத்தைப் போர்த்தவன்

கன்றும் தன் தொழில முடித்தால் இவனுக்கே அதிகமாய்க் கீர்த்தியும் வரிசையும் வருமல்லோ? பெருமையதன் எல்லாரும் ராசாவேஷத் தனக்கு வேனுமென்றால் காடகமாருமோ? இந்தப் படியே நீ இருக்கெவிடத்தில் ஓரவசரத்தைப் பற்றி மற்றொருவனை அனுப்பிவிட்டு கூடத் தேவனுடையத்தை முடிக்கப்பாராமல் காணிருக்க அவனை அனுப்பினதென்ன? எனக்கிவன் மிக மிஞ்சினவனே! இது எனக்கு நினைதயல்லாவென்று காணே கேட்டபடியே மறைப்பாடு கேட்கப்படுவது தியாயமோ தம்மொரி; ஆண்டவர் திருகாமம் விளக்கவும் மனிதர் கையேறவும் உட்கருக்கு மெய்யான ஆசையுண்டானால் இவெல்லாம் பார்ப்பீர்களோ? உட்கருக்கத்தையும் பெருமையையும் பற்றினதிலும் திருச்சபைக்குக் குறைவ்தால் ஆண்டவருக்கு எந்தக் கணக்குச் சொல்லீர்களோ தெரியாது. கமர்க்குப் பலவுறுப்புக்களுண்டாயினும் எல்லாருடனாகச் சேர்க்கமாட்டாணையால் காலில் முன்னுத் தைத்தவருடனையும் அப்போவெனக் கண்ணும் உற்றுப்பார்க்கக் கையு ம் வருத்தித் தேட உடலெல்லாம் கீழே குனிந்திரங்கக் காண்போமல்லோ? காணும் அந்நெய்விஷ்ட கிணப்பர் சொன்னபடியே யேகாநாதரிடத்தில் ஒருவனுறுப்புக்களாக ஒருப்பட தின்று ஒருவர்க்கேகரு குறைவ்தவிடத்தில் அதை கீழ் வருத்தித் திரியோ மொழியச் சந்தோஷப்பட்டார்போல மற்றொருவன் செய்த குறைவ்குத் தாற்றிப்பெருக்குறட்டின்மேலெல்லாக்குமெழுத்துதோன்றச்செய்த விடிரசத்தை வைத்தாப்போல காணும் பலவற்றையுக் கூட்டிப் பிறர் குற்றத்தைத் தெருவிலே வைக்க கிணப்போமோ? ஒரு கைப்பிப்பட்ட வருக்கு மற்றொரு கையார் னுடைத்துக் குழுவிலாமல்லோ? இத்தத்தன்மைப்பொருமைப்பல்லாத உபதேசிகள் போர் முகத்திற் பகைவரை வெட்டாமல் தம்மை வெட்டிக்கொள்ளுஞ் சேவகரோடொப்பாக நிற்பலர்கள் தாமே இப்படிப்பட்டவர்களே வெனில், இயேசுகாநாருக்குப் பகைவராவதொழிய அவரைச் சேவித்தவர்களல்ல. தாருயிரக்கூடிப் படைக்குப் போலினும் ஒருவனைப் போலப் புறப்படுவார்களென்று வேதத்திற் குறித்திரமாக எழுதப்பட்டதெனும். இந்த காட்டினுள்ள அறப்பதேசிலும் ஒரு மனதும் எல்லாரையும் கையேற்ற ஓரவசுக்கொண்டு ஒருபதேசியாகத் திரித்தால் அஞ்ஞானமுதற்பா வக்கெல்லாத்தையும் சங்கரித்துப் பகைத்த பசாசுவென்று சகல ஆத்தமர்களையும் மீட்டாருக்கிக்கக் காண்பது எளிதாமல்லோ? தம்முனொருப்படாததிலுள்ளவெனில் தீர்க்கதிரியாமி ப ஓசையாவென்பவர் உயிலும் ஆண்டவர் திருவுணம்பற்றினபடியே தம்முட் பிரித்தார்களோ தாமே கெடுவார்களென்றவர் சொன்னபடியே மற்றவர் கையேறவுதவாற்றுவர்களே கரகத்தில் விருவார்கள். நுற்றைப்பல் வரைக்குஞ் சொன்ன ஒருமைப்பாடுபுக்கைத் தம்மொடேயுத் தவையோடேயும் ஒருப்படச் சொக்குமுன் மதிலும் சொன்ன கண்மைக்கெல்லாம் காரணமாமே. இதல்லாதேயுறுப்புக்கைத் தம்முட்கீர்த்தித்தவியினின்றும் பிரிக்கச் செய் புமொருமைவெறண்டு. ஆகிலும் இதுகையினுக்கேடென்று சொல்லத்தகுமே. திருச்சபையாறிக் கூடக்கு யேகாநாதரும் அலரிடமாவிருக்கும் குருக்களும் தவையாக நிற்பாரவல்லோ? குருக்கள் வார்த்தையை மீறி எதிர்த்துப் பிரித்த உபதேசிகள் தம்முட் இதிலே கூடினாற் றவியினின்றும் பிரித்த உறுப்புக்கள் ஒருமைபாமே. ஆனால் இப்படித் தவியட்டுப் பிரித்த அவயவக்கள் தம்மொடெப்படி ஒருப்படக்கூடும் காணும் பணத்தானே. ஆண்டவர்க்கொவ்வாததை பொருவா கிணக்கவும் குருக்கள் மறுத்தா கிலும் பகைத்தாதுமொன்றை தியமிகவும் அவனோடு கூடுவது தவியட்டுப் பிரிதலென்று சோத்தொருப்படவேண்டாம். தனக்கத்தனுக்குக் கீழ்ப்படித்து கூடினசேவகர் புதுப்படுவதபோல அவன் எதிர்த்துக் கூடாது தரோகனென்னப்படுவார்களல்லோ? இதிலே வலிவாகப் பல சிபாய்களைச் சொல்லிக்காட்டுவதெனினாமே. ஆயினும் இது தானாக வெறுக்கத்தோன்றும் அபத்தமாக உபதேசிகள் ஒருகாது நினைக்கமாட்டாத கொடிய அக்கிரமமாகவும் இக்கே சொல்லிக் காட்டினது போதுபென்றிருக்கிறது. அஞ்சித்திட்டாதபடிக்கு எத்கெதென்றும் அறிவு

ans write in this manner, and the white men as well as the Indians, can understand it. Mr. Heckewelder tells the following story:—

9. A white man in Ohio saw a Shawnee Indian riding a horse which he, the white man, thought was his own, and he claimed it. The Indian calmly answered, "Friend! after a little while, I will call on you at your house and we will talk of this matter." A few hours afterwards, the Indian came to the white man's home, and the latter insisted on having his horse restored.

10. The Indian then told him, "Friend! the horse which you claim belonged to my uncle, who lately died; according to the Indian custom, I have become heir to all his property." The white man was not satisfied; he renewed his demand, and the Indian immediately took a coal from the fire place, and made two striking figures on the door of the house, one representing the white man taking the horse, and the other himself in the act of scalping him: and then he coolly asked the trembling white man, "whether he could read the Indian writing." The matter was settled at once, and the Indian rode off.

[Translation of the above.]

கூட்டென்பார்செய்த பிரபந்தரால்.

யகம். அதிகாரம்.—உ. பகுதி

அட்சரம் வளங்கிற்றுத் தோனியைப் பற்றி.

க. சப்தபாஷை இருவகைப்படும். அவையாவன, எழுத்திலா வோசை, எழுத்திலுள்ள. அதில் செவிப்புலனுணரப்பேசும் பா ஷையொன்று. கட்டிலுணர் எழுதும் பாஷையொன்று. சகலர் க்கும் மெய்ப்பெயர்க்கொடுக்கும் பிரதானமான இலேகலித்தையை நினைப்படுத்திப் பாஷையானது பெரும்பாலும் அறிவுற்ற மனித னையும் அறிவற்ற மிருகங்குட்பட்டவையும் வெவ்வேறு பிரித்தெழு துபேரல் கடைசியாய்ச் சொல்லப்பட்ட கட்டிலுணர் எழுதும் பாஷையானது சீர்திருத்த மனத்தினையும் சீர்திருத்த மனத்தின யும் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷிக்கப்பண்ணுகிறது.

உ. (கட்டிலுணர்) எழுதும் பாஷையானது புராதனப்பட்ட தான தன்மைமூலம், விளங்கிய அறிவினையும் காசுதனத்தினையுமு டைய அநேகம்பேர் சப்தபாஷையைப் போல இவ்வெழுத்துப் பா ஷையும் மனிதனுக்குத் தேவ அருளினால் விளங்கப்பட்டதென் னு உத்தேசித்தவந்தாலும் அவ்வித எண்ணத்தை நுழித்திருத்தற் ப் பூரணமான அத்தாட்சியொன்று காணவில்லை, அல்லாமலும் உ வகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் இவ்வித எண்ணத்தை உடைத் தானவர்களையும் இருக்கவில்லை. இன்னும் பாஷையிலலாத சா த்யொன்றும் ஒருக்காலும் உலகத்திலிருந்ததில்லை. ஆனாலும், வாசிக்கக்கூடிய அட்சரமில்லாத சனங்கள் அநேகரிருந்ததென்க.

க. எழுத்திலுள்ளபாஷை சிருட்டிகராகிய கடவுளால் விளங் கப்பட்டதெனவென்பதற்கு வேறொரு சாட்சியென்னவெனில், அந் த எழுத்திலுள்ளபாஷைபுடைத்தான பற்பல வருணத்தாரால் சாதி யானும் பேச்சுண்டாகும் மூலப்பகுதியிலே இருக்கவேண்டியதும், ஒ ரே ஊற்றிலிருந்து பறந்ததனால் உண்டாகும் பலவழியிலுக்க வேண்டிய பாஷைப்போக்கைப் பார்த்தால் அதில் யாதொரு ஒ ருமையையும் எவ்விதும் போலியை எவ்விதும் காணோம்.

ச. லொசாதிபாரொருகும் எழுத்தருமைப்பார்த்தால் அவர் கள் பட்டினாலும் அறிஞர்களாலும் விளக்கப்பண்ணுகிறார்கள். தென் அமெரிக்கா கண்டுபிடிக்கப்பட்டகாலத்திலே மெக்சிக்கோ காட்டார் இவ்வண்ணமுருகிறார்கள். வேறுசில சாதியார், இ ன்கலிக்காரருடைய செஞ்செண்கைப்போல, அறிஞர்களை அல் லது ஒவியைக்காட்டும் அட்சரங்களைப் பிரயோகித்து வருகிறார்கள. வேறுசில சாதியார் பட்டினால் அல்லது அறிஞர்களைத் தனை க்காரணமாகக் கொண்டும் ஒவியைக்கொள்ளும் அட்சரத்தைக் கொண்டும் பிரயோகித்து வருகிறார்கள். இவ்வண்ணமே, சீனபா ஷையாவது மான்சோ (Mantcheu) அல்லது சீனத்திலுள்ள தா த்தாரிகளால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

இ. எழுத்திலுள்ளவாசை உண்டாக்குவதற்குத் தேவானை அரு ள்வேண்டாத பிரகாரமாக அப்படியே எழுத்தோசைக்கும் இ ருக்கவேண்டிய அவசரத்தைக் காட்டும். மனிதனுக்குப் பேச் சென்னும் வரங்கிடைத்தபோதில், எழுத்தை உண்டாக்குவது அ வனுடைய இடையுக்கடக்கிய எல்லைக்குள்ளிருக்குது. மனிதன் தன் செய்க்கையதாயிருக்கிற ஒவ்வொன்றையும் தனது சொடக ருவினைத் தேறப்பண்ணிக்கொள்ளும் பொருட்டே செய்யவேண் டென்பது சிருட்டிகருடைய தியமென்று காணப்படுகிறது.

க. பின்னை, இலேகலித்தை மனிதனுக்குப் பெண்ணப்பட்டதோ வென்பதைத் தீர்மானிக்கதற்குப் போதிய தீயாயில்லையோ வென்று பார்ப்போமாக. எழுத்தென்கிற தோற்றமும் எழுத் தோன்றிருக்கிறதென்ற எண்ணமுமெல்லாம் பூமியிலிருந்து எடு ட்டிப்பிட்டு டொய்த்தெய்தும், மனிதன் தனதெண்ணத்தை வெளி ப்படுத்தித்தெய்த கொலியுடையலாமல் வேறொரு வடிவகை யுமில்லையென்றும் நினைத்துக்கொள்ளுபவன். பின்னை, ஒரு செ ல்டனுக்கு அல்லது எவ்வகை பாஷையையுடையதொரு குறையு ளுக்கு எவ்வகை சொல்லவியும்புரு சமாதாரணத்தை என்னவடிவகை டைக்கொண்டறிவிக்க வேண்டியதாயிருக்கும்?

எ. இக்கேள்விக்குத்தரம் மெத்தத் துலாம்பரமாயிருக்குது. எ ன்னவடிவகை வேண்டியென்கில், நான் உன் (அந்தப் புறமூலவனு க்கு அல்லது செல்டனுக்கு) கண்ணுக்கு முன்னிலே அப்பொரு டைக் காட்டிக்கொடுக்க வேண்டியது அப்பொருள் கண்ணுக்கு முன்னிராதுபோனால், அதைக்காட்டிய ஒருபடித்தை ஒருபகுப்பி டுமெழுத்தித் தெண்டித்து, ஒரு கருத்திப் பிட்டு ஒருகருத்துக்குப் போகமாய் வரும்படியென்ன வேண்டியது. குதிரை, வீடு, நாய், மரம் அல்லது ஒரு தனித்தபொருளிருக்குத்தென்பதை நான்கு அரி விரியைக்கொண்டு காட்டுவதெவ்வகைவென்தோ அப்படியே அ ர்த்தத்திப் பொருள்குறியையுமெழுதி அப்படியப்பட்ட பொருளி ருக்குத்தென்றறிப்பதும் இவ்வகையிருக்கும் இரண்டு கல்வது பவல்கென்கொண்டு ஒரு பட்டினமென்கும், இரண்டு அல்லது பலமரக்கன்கொண்டு ஒருதோப்பென்கும், இவைபோன்ற வேறுபட்ட உதாரணத்தைக்கொண்டுக் காட்டலாம்.

அ. இவ்விதமாய் எழுதிக்காட்டினால் படவெழுத்தென்று சொல் லலாம். அது நாதத்தன்மையானதைக் கொடுக்கும். ஆனாலு மது வெகுநாள் விளங்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது. இத்தியர்வித மாகெழுத வெண்ணக்காரர் அத்தென் இத்தியரைப்போல விளங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். (Mr. Heckewelder) மெனதர் கருவாலதா ர் என்பவர் சொல்லுஞ் சரிதையாவது.

க. ஒகாமோவிலிருக்கும் ஒரு வெண்ணக்காரன் குதிரையிலேறி ப்போகிற ஒரு இத்தியனைக்கண்டு அன்னேறிப்போன குதிரை தன் னுடைபதென்று கேட்டதற்குச் சொல்லப்பட்ட இத்தியன் மெ த்த அமைதியாய்ப் பித்தியுத்தரமாகச் சொன்னதென்னைவெனல் கிசேகித்தனே. கொஞ்சவேளையே நானுமது வீட்டிலேவந்தும் மைக்கண்டு இதுகருமத்தைப்பற்றி இருவரும் பேசிக்கொள்ளு வோம், என்றுசொல்லிப் பிறகுக்கொஞ்சத் தியாவந்தாலே அந்த இத்தியன் வெண்ணக்காரனுடைய வீட்டுக்குவர வெண்ணக்காரனோ அந்தத் குதிரையைக் கொடுத்தவிடென்று வற்புறுத்திக்கேட்ட, உ.

ய. இத்தியன் மாறுத்தரமாக, கிசேகித்தனே, உன்னுடைய தென்று சொல்லுகிற இத்திக்குதிரை, இச்செலவு காலஞ்சென் றபோன நமது மாமனருடையது. இத்தியருடைய தேசவழமை பின்படி நானே அவருடைய ஆணையினைத்துக்கும் உட்கதைக்கா ருருளென்கும் சொல்ல, வெண்ணக்காரன் அத்தற்குச்சமதியாம ற் குதிரையைத்தத்தவிடென்று கேட்டுக்கொண்கருக்கு இத்தியன் சீசேரமாய் அந்ப்பொரு கரித்தண்டையெடுத்து, வெண்ணக்கா ரன் குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோகிறதாகவும், தானவ னுடைய உச்சத்தையை அடித்துடைத்துக்கொண்டு நிற்பிறதா கவும் இரண்டுபட்டக்கை வீட்டுக்கதவிடெழுதி வெண்ணக்காரனிட த்தல் உ இத்தியருடைய எழுத்தை வ சிப்பாயாவென்று மெத்த அமைசடக்கமாய்க் கேட்கக் குதிரையிப்பிசகு ஒருமுறைப்பா டே தீர்த்தபோக இத்தியன் குதிரையிலேறி ஒடிப்போய்விட்டா ன்.

இன்னும்வரும்.

Mr. POOR'S LETTERS TO HIS LATE PUPILS—No. XI.

MY YOUNG FRIENDS,

It is my object in this letter to glance at a few of the leading topics which the advocates of Missions successfully urged upon the attention of the American Churches immediately on the formation of the "Board of Commissioners for Foreign Missions."

1. First and foremost may be mentioned the *Command* of the Lord Jesus Christ,—a command, given after his resurrection from the dead, and shortly before his ascension to the throne of God in heaven. "And when his disciples saw him they worshipped him:—and Jesus came and spake unto them, saying, All power is given unto me in heaven and in earth. Go ye therefore, and teach all nations baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, teaching them to observe all things

whatsoever, I have commanded you; and, lo, I am with you alway even unto the end of the world." "And he said unto them, go ye into all the world and preach the Gospel to every creature. He that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned." "So then after the Lord had spoken unto them, he was received up into heaven; and sat on the right hand of God. And they went forth and preached every where, the Lord working with them, and confirming the word with signs following."

On a careful examination of the foregoing passages, it is evident that the command which they embody, was not given exclusively to the *eleven apostles*, nor to the *disciples of that generation*; but also to the ministers of the Gospel, and to the disciples of Christ, of every age and country. Eleven individuals *could not*, within the ordinary period of human life, "teach all nations" and "preach the Gospel to every creature."

From the sacred history of that period, we learn that ordinary Christians and Christians of both sexes, rendered efficient aid in the publication of the Gospel. "And at that time there was a great persecution against the church which was at Jerusalem; and they were all scattered abroad throughout the region of Judea and Samaria, except the apostles." Therefore they that were scattered abroad went every where *preaching the word*. The Apostle Paul in writing to a true yoke fellow, says, "help those women which labored with me in the Gospel, with Clement also, and with other my fellow laborers whose names are in the book of life."

It is equally evident that the command to preach the Gospel to every creature is obligatory upon ministers and private Christians in every age and country. The command must obviously be co-extensive with the provisions of the promise annexed to it. But the promise annexed extends throughout all generations. Lo, I am with you alway even unto the end of the world.

This is further evident from the nature of the case. "He that believeth and is baptized shall be saved, and he that believeth not shall be damned." But how shall they believe in him of whom they have not heard, and how shall they hear without a preacher, and how shall they preach except they be sent? But "who goeth a warfare at any time at his own charges? The laborer is worthy of his hire;" "Even so hath the Lord ordained, that they which preach the Gospel shall live of the Gospel." The conclusion is irresistible that it is the duty and privilege of every Christian, in obedience to this command of his risen Saviour, to render assistance according to his circumstances and ability, in the publication of the Gospel throughout the earth. This command, in its fullness and extent of meaning, and in its important bearings upon the destinies of men, was set forth before the American Churches with great power and with great effect. This command is of fundamental importance in the mediatorial kingdom of the Son of God. It is a broad foundation on which to rest the claims of the Missionary enterprise; and the manner in which it is practically regarded, furnishes no very unequivocal test of Christian discipleship.

2. A second plea, put forth in favor of Foreign Missions, was the *perishing state of the whole heathen world* to whom missionaries were to be sent. On a survey of the different nations of the earth, it was ascertained that not far from *five hundred millions*, or more than one half of the whole human race, were pagan idolaters! And what is idolatry? It is high treason against the rightful Sovereign of the universe. It is demon-worship. For "the things which the gentiles sacrifice, they sacrifice to devils and not to God;" And "all people will walk every one in the name of his God." The apostate character and the certain doom of idolaters is a subject presented to us, with great fullness and with fearful interest, throughout the pages of the inspired volume. It must suffice for the present for me to refer you to two fundamental portions of Scripture in which the subject of idolatry is formally discussed; viz, the forty fourth chapter of Isaiah, and the first chapter of the Epistle to the Romans beginning at the 18th verse. In this latter portion the Apostle Paul has given us a lucid view of the origin, progress, and fruits of idolatry, as illustrated by the character and conduct of the most learned and refined nations of antiquity. The Scriptural view of idolatry, as illustrated by the present state of idolatrous nations, was urged at great length upon the attention of the American Churches as a legitimate motive for sending the Gospel to the remotest nations; for,

3. The Gospel of Jesus Christ discloses the only method which God has devised and revealed for the redemption of our race. This only method is capable of universal application. It in all respects reaches the exigencies of the case. The redemption which the Gospel discloses, is a redemption from the guilt and pollution of sin,—from the power and bondage of the devil,—and from the pains of hell. This redemption implies a restoration to spiritual life,—a renewing of the soul in the image of God, and full participation in the everlasting inheritance of the saints in light and glory.—God's ancient covenant people, the Jews, supposed that the redemption promised through the mediation of their long expected Messiah, would be confined to their own favored nation. It was not till after the crucifixion, the resurrection and ascension of the Son of God, that "the mystery which

from the beginning of the world had been hid in God; was revealed to the holy Apostles and Prophets by the Spirit, that the *Gentiles should be fellow heirs of the same body and partakers of his promise in Christ by the Gospel*." It is now made manifest that Christ, our surety, is "the Lamb of God that taketh away the sin of the world,"—that he "hath tasted death for every man,"—that he is "the propitiation for the sins of the whole world." On this foundation it is that He of God may be made to every individual of our race, "wisdom, righteousness, sanctification, and redemption." This is the inspiring theme on which the advocates of Missions delight to dwell. Standing on this eminence, they are constrained by the love of Christ, not only to consecrate themselves to his service, but to enlist all others within the reach of their influence, in the one great object of publishing the glad tidings of salvation to the ends of the earth. But did not the advocates of Missions in America know that the heathen are very wise and cunning,—that while they would eagerly seize upon every temporal advantage the Missionary might offer, they would inwardly despise the message of the Gospel and break away from every restraint that it imposed? This they knew full well and they also knew that "God taketh the wise in their own craftiness; therefore,

4. Another topic, for numerous and eloquent addresses before the Churches was,—God's revealed designs, and his exceedingly great and precious promises regarding the universal triumphs of the Gospel of Christ, *not many days hence*. This he will effect, in part by the outpouring of his spirit for the conversion of many; and in part by the utter overthrow of every nation, and the cutting off of every individual that will not yield a willing submission to his authority. "For the nation and kingdom that will not serve thee;" saith the Lord, "shall perish; yea, those nations shall be utterly wasted." To this end is He exalted, that at the name of Jesus, every knee should bow and every tongue confess, that Jesus Christ is Lord, to the glory of God the Father," and to the joy of all the earth. For a farther view of the final triumphs of Christianity,—see the second Psalm and twentieth Chapter of the Revelations.

Tillipally Sept. 30th, 1843.

Yours truly,
D. Poor.

Principles of English Grammar.

By WILLIAM LENNIS.

OF PERSONAL PRONOUNS.

A *Pronoun* is a word used instead of a noun; as; *John* is a good boy; he obeys the master.

There are *three* kinds of Pronouns; *Personal, Relative, and Adjective*. The Personal Pronouns are thus declined:

	Singular.			Plural.		
	Nom.	Poss.	Obj.	Nom.	Poss.	Obj.
1st Personal Pro- noun <i>mas. or fem.</i>	I	mine	me	We	ours	us
2. <i>mas. or fem.</i>	Thou	thine	thee	You *	yours	you
3. <i>mas.</i>	He	his	him	They	theirs	them
3. <i>fem.</i>	She	hers †	her			
3. <i>neut.</i>	It	its	it			

Exercises on Personal Pronouns.

I, thou, we, me, us, thine, he, him, she, hers, they, thee, them, its, theirs, you, her, ours, yours, mine, his, I, me, them, us, it, we.

* *Ye* is often used instead of *you* in the nominative; as, *ye* are happy.

Mine and *thine* were formerly used instead of *my* and *thy* before a vowel or *an*-h, as; Blot out all mine iniquities, Give me *thine* heart.

† *Hers, its, ours, yours, theirs*, should never be written, *her's it's, our's, your's, their's*; but *hers, its, ours, &c.*

The compound Personal pronouns *myself, thyself, himself, &c.* are commonly joined, either to the simple pronoun, or to any ordinary noun to make it more remarkable.

These pronouns are all generally in the *same case* with the noun or pronoun to which they are joined; as, "She *herself* said so;" "They *themselves* acknowledged it to me *myself*;" "The master *himself* got it."

Self, when used alone, is a noun; as, "Our fondness for *self* is hurtful to others."

In some respectable Grammars, the possessive case of the different personal pronouns stands thus; 1st, *my or mine, our, or ours*—2nd, *thy or thine, your or yours*.—3d, *her or hers, their or theirs*. I see no impropriety in this method; the one I have preferred, however, is perhaps less liable to objection.

வி. வெள்ளை என்ரு துரை இக்கவிநி செப்த
இலக்குணச்சாரம்.

சொல்லக்காரம்.

பிறிதுச்சொல்லியல்—இப்பிறிது.

பிறிதுச்சொல்லாத ஒரு பெயர்ச்சொல்லுக்குப் பதிலாகப்பி

Digitized by Google

VIEW OF THE HEAVENS.—No. 8.

November 1st 1843. Wednesday 7 o' clock P. M. beginning at the south western horizon, and proceeding eastward, may be seen the six constellations Scorpio, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces, and Aries.

At this time Saturn is visible in Sagittarius in his direct course, and will be in conjunction with the moon, nearly three degrees south on the 24th.

Mars in his direct course is in the western part of Capricornus, and will be in conjunction with the Moon, six degrees south on the 27th.

Jupiter is in the eastern part of Capricornus, in his direct course, and will be in conjunction with the Moon on the 27th, at 11 o' clock P. M. nearly six degrees south.

Nov. 2d, at 5 o' clock, A. M. Mercury may be seen in the western point of Libra, near the eastern horizon.

Keraka-Sara-Velakam.—கிரகசாரவிளக்கம்—அவது.

சூரியனும் சந்திரனும் கார்ந்திகை மீசு கர். தி. புதன் சிவம, சூரியன் ஒருமணிமணிவல் தென்மேற்கடிவானத்தினின்று கிழக்கேபோகப் பார்த்தால் விருக்கிகம், தனு, மகரம், கும்பம், மீனம், மேடம் என்வவாபிரகைகளுக் தோன்றும். நித்திரணத்திற் சன்யென்னும் கிரகத் தன்னேரோட்டத்தில்த் தனுராசியிற் பருந்தி, உசர் திகதி சந்திரனோடு கூடி ஏறக்குறைய, க. பாகை மளவு தூரம் அத்திருத் தெற்கே நிற்றும். செவ்வாயென்னும் கிரகத் தன்னேரோட்டத்தில் மகரராசியிற் மேற்குப்பக்கத்தினின்று உசர். தி. அது சந்திரனோடு கூடி, க. பாகை தூரமளவுக்குத் தெற்கே நிற்றும். வியாழன் தனது நேரோட்டத்தில் மகரராசியிற் கிழக்குப்பக்கத்தினின்று, உசர். திகதி இவ்வு, மக. மணிமலிற் சந்திரனோடு கூடி அத்திரு, க. பாகை தூரமளவுக்குத் தெற்கே நிற்றும். கார்ந்திகை மாதம், உசர். திகதி பொழுதுதயத்திரகு முன்புதன்னுள் கிரகம் கிழக்கடிவானத்திற்குக் கிட்டத் தவிராசியிற் மேற்கத்திற் நோக்கி நிற்றும்.

புதினசங்கதிகள்.

சேன்னபட்டினம்.

வந்திப்பிராந்தி—வாந்திப்பிராந்தி என்னும் கொடிய வியாதி சேன்னபட்டினத்தில் துடித்து இரண்டு நாளைக்குள் இருபது சனம் பட்டுக்கு வாரிக்கொண்டு போயிற்றென்று கேள்வியுற்றோம்.

வல்லுகையிடங்கைக்கூட்சி.

எவ்விட்டென்னுள் தரைமகன் சி. சிவிவாசபிரிவியென்னும் ஒரு பிரபுவனுடைய உதவியுட்பட்ட பரயாசத்தால் வலக்கை, இடக்கைச் சாதியார் தஞ்சைக்குள்ளிருந்த வேறையகை இனித் தஞ்சைக்கிய பரக்கிடக் கட்டடங்களைத் துண்டாக்கிவட்டோமென்று கைமெழுத்துப் போட்டிருக்கின்றான்.

இதற்காக நாக்கினும் மிஷுஞ் சந்தோஷப்படுகிறோம்.

அருளுதையம், மக. ஜலக்கம்.

லாகோர் பட்டினம்.

செய்து கொலை செய்த சமாசார விபரம்.—அவதந்தரம் தன்னந்தரம்.—லாகோர் கவரணமேத்துக்கு முதலாளியாயிருந்த டொர்சாதினிகென்பவரைச் சதிபண்ணிக் கொலைசெய்து இராக்கிய பரிபாலனத்தைக் கவர்ந்தகொள்ளும்பொருட்டு அவருடைய ஆபிரகானிலொருவராகிய ஆசிரிக்கென்பவர் மற்றும் ஆபிரகானைய துணையாகொண்டு துராலோசனைபண்ணி இராசாவைக் காணும்படி தங்கச் சேனைகளை அணிவருத்து அவரண்கடற்பாடிக் சொல்லப்பட்ட ஆசிரிக்கென்பவர் ஒரு துப்பாக்கியை அவருக்குக் கொடுக்க அவர் அதைச் சோதித்துப் பார்த்தையில் அசிரிக்கென்பவர் துப்பாக்கியில் அவரைச் சுட்டுத் தரையிலே விடுத்தி திது சமாசாரத்தை உபனசிக்கென்பவருக்கறிவித்தபோது அவருக்குமிவருக்கும் இராசாசிரி உரிமையை பற்றி வாதுவாக் குண்டானதினால், ஆசிரிக்கென்பவர் காத்திருந்து உபனசிக்கென்பவரைச் சுட்டுவிழுத்தி லாகோர்கோட்டையையும் ஒப்புக்கொண்டு சொல்லப்பட்ட மகராசாவின்னுடைய மனையும், வேறொரு குறு மன்னையையும், ஏழு கையாட்களையும் கொலைசெய்த இந்த அசம்பவமான காரியத்தை மகராசாவுடைய மற்ற மகன் கெக்கிரகிக்கென்பவர் கேள்விப்பட்டோடு கடுகெனச் சென்று கோட்டையையு முற்றிக்கொண்டுப் பிடித்துக்கொண்டார் இவர்களை லாகையுஞ் சதியோசனையாய்க் கொலை புரிந்தவர்களும் ஒடத்து

ணித்தபோது அவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களுடைய தலைகளை வெட்டிக் கோட்டையில இரண்டு கதவுகளிற் சுவருட்காணும்படி தூக்கிவைத்தார்.

சுறுத்தா.

குணப்பட்ட செய்தி.—சிறிதாதிபோல என்ற ஒரு இந்த மருக்கன் அஞ்ஞான மதத்தை விட்டு மெய்ஞ்ஞானமாகிய சித்தத்திற் பார்த்ததைத் தழுவிக்கொண்டதைப் பற்றி நாம் கேள்வியுற்ற போதில ஆனந்த வாரி சொரித்தோம்.

வேம்பாய்.

இந்தக்கனில் காதுபெயர் ஞானசகானம் பெற்றது.—வேம்பாய் சடலத்தானத்தையடுத்த ஆமேத்துநகரியிற் பிறவிட்டவைகாசினி. மக. தி. நாலு இந்தக்கன் ஞானசகானம் பெற்றுக்கொண்ட அல்லுப் பத்திரிகை ஒன்றிலுலயலானோம்.

இன்னும் சிறுபெயர் ஒரு கராமத்திலும், இராமகந்தாரொன்ற ஓர் பிராமணனும் பிறவிட்ட ஆடி மீ. உ. தி. ஞானசகானம் பெற்று. இவர் ஞானசகானம் பெற்றுக்கொண்ட சபைபற் சோப்போடுரென்பதை ஊர்ச்சனங்களுக்குக் கேள்வியாகுடனே எல்லாருட திண்டு இவர் ஞானசகானம் பெறும் அதனத்தைப் பார்த்தப் புறப்பட்டுத் தேவாலயத்திவிடமில்லாமற் றோகத்தக்கதாக உத்திருந்தார்கள்.

இந்தக்கன் கூடும் மார்ச்சுசங்கம்—இந்தக்கனில் வம்பாய் தவிய இடக்கனில் மார்ச்சுசங்கமென்னப்பட்ட ஓர் சங்கத்தைப் பற்பல சாதிகளுக்கு சாதிபெயர்ந்த ஒருமிக்கக் கூடி இரகசியமாய் வைக்கிறார்களென்ற செய்திவந்தது. அதிலொரு சங்கத்திற் பலசாதி—ஆணாமென்னும் கூடி இறைக்கிவினையும் மதபாணக்கனக் குடிக்கவும் வந்து கூடித் தங்களைச் சந்திசம்பக்காரொன்று நாமுக்குட்டிக்கொண்டுநோக்கிற் கட்டடத்தைத் தவருகிறார்கள். அப்படிய ஆமேத்து நகரியிலும் பிராமணுக்கும் மற்றம் பெதா பேதமான சாதி—ஆணம் சாதிவித்திடாசனமலாடற் கூடிநாடி இறைக்கி நின்று மதபாணக்கனக் குடித்து வருகிறார்கள். ஆகையால் பாரம் மதவாண அதுசரிக்கிறவர்களைவாரும் வெளக்கிற்றிப்ப அதுபோகமுன்னவர்களைத்திரிண்பேகாட்டுகிறார்கள். குங்கிலாந்து.

பாண்டேந்தென்னும் சங்கத்தில யோசனைபண்ணவேண்டிய பிரதான காரியங்களை எடுத்துப் பார்த்துத் தீர்த்ததின் பின்னால், உலேவ்கு தேயத்தில் நடந்த கலகத்தையும், அபல ர்த்திச் சங்கக்குள்ளுண்டான மனக்குறைமையும் பின்னித்ததையும் எடுத்துப் பார்த்து உலேவ்கு தேயத்தில் இனிமேலும் குழப்பமுண்டாகாதபடி தடுத்து மந்திக்கெதற்குப்போகமான நியாயப்பிரமாணங்களை உண்டாக்கி இவ்விதமான கலகம என்ன காரணத்தினால் அவ்விதத்திலுண்டாயிற்றென்று விசாரிக்கவும், அபலார்த்திச் சங்கக்குட பின்னிதமில்லாமல் எவ்வாறும் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கவும் வேண்டிய ஏதுபண்ணவும் கட்டடையாயிற்றம்.

ஐப்பசி மாதம்.

சாதி மீ. மக தி. ஐப்பசி மீ. மக தி. வரைக்கும்.

Date.	சாதி	மக	தி.	யோகம்	காரணம்.
1	மக	பு	அ	11	த 10 வி மக1
2	மக	வி	ச	ச	எ 10 து மக1
3	மக	வெ	பு	அ	து 10 வி மக1
4	உவ	ச	உ	மச	தி 10 அ மக1
5	உவ	ஞ	ரே	உவ1	தி 10 வ மக1
6	உவ	தி	அ	உக1	ச அ
7	உவ	செ	ப	கக	0 மக
8	உவ	பு	கா	கஅ	ப மக
9	உவ	வி	ரோ	சக	து 10 ப உவ1
10	உவ	வெ	மி	எ	தி 10 கி உவ1
11	உவ	ச	தி	10	ச உக
12	உவ	ஞ	பு	10	ப உக1
13	உவ	தி	பு	10	ச மக
14	கவ	செ	ஆ	10	ச அ

செவ்வாய்க்கிழமைசந்திரார்த்தி நா. கச விது. உவல் விருட்சிகரவி.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Birth.—On the 25th inst. the Lady of Rev. S. G. WHITTELEY, of the American Ceylon mission, of a daughter.

Obituary.—Died at Point Pedro, on Sunday the 15th instant, of the Typhus Fever, Miss CAROLINE de HOEDT, eldest daughter of Mr. R. de HOEDT, Secretary of the District Court of Wademoorahy, aged 14 years, 7 months and 15 days.—"Blessed are the dead which die in the Lord."—Communicated.

Missionary.—The Rev. S. Hutchings, of the American Ceylon Mission, with his family, took passage for America, via St. Helena, in the English Ship *Tory*, which was to have sailed from Madras on the 20th inst. His return is occasioned by protracted ill health.

COLOMBO.

(Abridged from the Colombo Observer.)

Legislative Council.—Sept. 13, 1843. After reading the proceedings of yesterday's meeting a Committee was appointed to inspect and report on the state of the Lunatic Asylum.

The supply Ordinance as altered, was read, and referred to the Law officers of the crown; the third reading of the same to take place on Friday next.

The Ordinance "for establishing an efficient police in certain towns" was reported on by the Sub committee to whom it had been referred. The first 26 clauses with the exception of the 8th were read and passed without discussion. On the 8th clause, the Queen's Advocate moved that a new clause be prepared to provide for the repeal of certain police regulations now in force at Kurnegalle. On the 27th clause, which enacts that no elephant shall be permitted to pass along any street, &c. within any towns except between the hours of 2 and 3 in the morning, some discussion ensued on the expediency of extending the time, which was closed by the adoption of an amendment proposed by the Colonial Secretary—authorising the employment of elephants at other times in the town and neighborhood of Kandy, under a written license granted by the authority of the Governor. The 28th clause, which enacts "that when one wheeled carriage shall pass another wheeled carriage going in the same, or coming from an opposite direction, it shall pass on the off or right side of such last mentioned carriage," caused considerable discussion, apparently from the difficulty of understanding the clause, experienced by the honorable members. The Queen's Advocate remarked: "To make the matter more clear, I would advise honorable gentlemen to try the same experiment to which we had recourse in the sub-committee. The Government Agent of the western province traced a road for us, and then sat himself down in a chair on that road, and represented a bullock bandy. I placed myself in another chair in the road, and represented a gentleman's carriage. We then drove about, meeting and passing each other, and do what we would, we always found the accuracy of the clause admirably vindicated by the result on all occasions." Mr. Armitage remarked to the effect that if honorable members could not understand the meaning of the clause, how could poor bullock drivers be expected to understand it. It was finally passed.

A new clause was offered by the Government Agent, Kandy, as the 29th, and passed,—authorising the Police magistrate in cases where an offender could not be seized or traced, to direct the seizure of the carriage, cart or animal in respect of which the offence was committed, and to make the owner thereof liable to punishment in case he refused to give information respecting the party by whom the offence was committed.

Clauses 30th to 32d, read and passed without discussion. The 33d clause was objected to by the Treasurer on the ground of its giving permission to a justice of the peace or a Superintendent of Police to dispense licences by which the Public peace might be disturbed. Mr. Casie Chitty also objected to this clause on the ground of its making the flying of kites in any street road or thoroughfare, an offence. He thought as the native children had so few amusements, it was not desirable to abridge their number and he did not consider that much evil was likely to arise from this practice. The clause was passed. The 34th, 35th, and 36th clauses were read and passed with a slight amendment, without discussion.

The Government Agent, Kandy, offered an amendment to the 37th clause—authorising the Superintendent of Police in cases of pestilence to direct that houses should be white-washed, which was put into the hands of the Queen's Advocate for proper legal construction. The 38th to the 41st clauses were read and passed with a single slight amendment without discussion.

The Surveyor General offered a substitute for the 42d clause, providing that in supposed cases of encroachment, owners of lands, when required, shall exhibit the title deed of their ground. Mr. Casie Chitty and Mr. Giffen opposed the clause, on the ground that the Surveyor General ought not to have the sole power of deciding what is or is not an encroachment, the other members of the council were in favor of it. Mr. Armitage remarked on this motion: "In no part of the world does the spirit of encroach-

ment exist in greater vigour than in the island of Ceylon. In every thoroughfare, except perhaps the principal streets of the Pettah, the street would be double the width it is, if it had not been for this objectionable system of encroachments. In conjunction with a neighbour I lately bought a piece of land for the express purpose of widening a road. We paid for it at the rate of £400 an acre, and after the title deed was exhibited we found that there was still more land left than the title deed gave a right to. The seller of the land had gradually taken the piece we bought, from the road, and we were obliged to buy it again at the rate of £400 an acre. When a party wants to make an encroachment, he first puts up a cajan, then two bamboos to support it; then some cabook and earth beneath; then tiles supply the place of the cadjans; at length a house makes its appearance actually on the street. If the public were benefitted by these encroachments, I would not care; but they are altogether for private benefit and against the public weal. The clause was carried. The 43d to 47th clauses were read and passed, with a few slight amendments without discussion.

On the 48th clause, which provides for the laying of a tax of 10 per cent on houses for the maintenance of the Police, Mr. Casie Chitty moved that the rate of the tax be reduced to 5 per cent. It was stated by the Colonial Secretary that her Majesty's Government had determined not to sanction payment for the Police out of the public revenue, and that an assessment of 10 per cent was absolutely necessary for the maintenance of an adequate police, and it had better be given up altogether than to limit the assessment to 5 per cent. The amendment was lost.

The 49th to 56th clauses were read and passed, with a few amendments without much discussion. The council adjourned to Friday, the 15th Sept.

MADRAS.

Cholera.—The Madras Record of Oct. 14, states that Cholera is prevailing to a great extent in the north-western part of Black town; some 20 deaths took place in that vicinity on Thursday evening and Friday morning.

Death.—The son of the late ex-king of Kandy died at Nellore, of fever, on the 11th inst. He refused all medical aid in his sickness though advised by his friends to receive it.

CALCUTTA.

Conversion to Christianity.—The Bengal Harkaru of Sept. 8th, states that on the previous sabbath, the ordinance of Christian baptism was administered by the Rev. R. M. Banerjee, to a young Hindu, named Steenat Bose, a student of Christ's Church School, in the presence of more than 200 natives. "It is gratifying," says the Harkaru, "to mark the slow and steady progress of Christianity among intelligent and respectable Hindas." The young man above mentioned earned the first money prize in the second class given by Archdeacon Deltry, at the last Annual examination of Christ's church school.

AHMEDNUGGER.

Baptism of four Hindus.—From the "*Dnyanodaya*" we learn that four Hindus were baptised at Ahmednugger on the 13th August.

Baptism of a Brahmin at Seroor.—From the same paper we learn that a Brahmin, named Ramchunder was baptised at Seroor on the 2d July, by Rev. Mr. French, American missionary at that place. The report that a Brahmin was about to embrace Christianity, had spread through the town, and in consequence, the chapel was filled to overflowing with natives curious to see how the rite of baptism was performed.

Secret Religious Societies among the Hindus.—A correspondent of the "*Dnyanodaya*" gives an account of the existence of various secret religious Societies among the Hindus. One of them is described as composed of men and women of any caste, who when they meet, must eat meat and drink spirits, as the conditions of their discipleship. They call themselves worshippers of the *Shakti*, and hold their meetings on the Hindu holy days. Such a society is said to exist at Ahmednugger, and respectable Brahmins and Womans; Marceodes, Wancees, Shimpees, Mahars, and Gaseaves, (different castes) all meet together and eat meat and drink spirits. The followers of false religions are truly characterized as being "earthly, sensual, devilish."

LAHORE.

Assassination of the Maharajah Shere Singh and others.—The Maharajah, Shere Singh, late head of the Lahore Government was basely murdered by Ajeet Singh, one of his officers, on the 15th ult. This act seems to have been the result of a conspiracy against the Government, formed by a union of some of the Rajah's chief officers: among the conspirators were Dhyen Singh as chief, Ajeet Singh, and Lena Singh Sindanwallah. The two latter, it is supposed at the direction of the former, drew up their troops for the inspection of the Maharajah. In the course of the review high words arose between Ajeet Singh and his highness the Maharajah. As the latter retired to a garden he was followed by Ajeet Singh, who presented the Maharajah with a fine new English gun as a token of his submission. While the Maharajah was examining the gun he was shot dead by Ajeet Singh. On returning to Dhyen Singh and reporting what he had done, a dispute a-

rose between them with regard to the claims advanced by Ajeet Singh to succeed the Maharajah in the Government; Ajeet Singh watching his opportunity shot Dhyen Singh dead; then he with Lena Singh Sindanwallah took possession of the fort of Lahore, murdered Partab Singh son of the late Maharajah, also an infant child of the same and seven attendants. Raja Heera Singh, son of the late Maharajah, on hearing of these proceedings, attacked the Fort and got possession of it.—Ajeet Singh and Leena Singh Sindanwallah, in endeavoring to escape were taken and killed, their heads cut off and exposed on two of the gates of the Fort.

Duleep Singh, a youth, son of the former Maharajah Runjeet Singh, has been placed on the throne, it is said with the approbation of all parties. He has appointed Heera Singh his chief minister, and General Ventura Commander of the forces. During these disturbances the city was plundered by the soldiers. It is supposed the interference of the British Government will be necessary to restore quiet.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Letters and papers by the Overland mail brought to Galle by the *Hindustan*, were received in Jaffna on the 13th inst. We give below a few items of the most important intelligence.

The Queen's visit to France.—The Queen and Prince Albert in prosecuting their marine excursion, crossed to Dieppe, a town on the French coast, where they were received by Louis Philippe, his Queen, their sons and other royal personages, with great cordiality and splendor of preparation. Her Majesty was expected to return to Brighton on the 7th Aug.

Parliamentary.—Parliament was prorogued by the Queen in person on the 24th August. After a brief reference to the principal subjects which had occupied the attention of Parliament, and the announcement of the friendly disposition of "all foreign powers," allusion is made to the disturbances in Wales, and to the discontent and disaffection of the people in Ireland. In regard to the former, measures had been taken to repress further outrage, and inquiry instituted into the causes of the late acts of violence and insubordination among a people "usually distinguished for good order and willing obedience to the law."

In regard to the latter, the earnest desire is expressed to administer the laws in strict justice and impartiality, and "to co-operate with Parliament in effecting such amendments in the existing laws as may tend to improve the social condition and to develop the natural resources" of the country. For the attainment of these objects, as well as for the strength and stability of the empire, the legislative union is declared essential; and the determination is taken to maintain it inviolate.

Temperance.—Father Matthew, the celebrated Irish Temperance Advocate was in England zealously engaged in disseminating his principles. He had administered the pledge to about 40,000 persons, chiefly Catholics.

Puseyism and Anti Puseyism.—A crowded public meeting was held Aug. 8, in Marylebone, for the purpose of considering the best means of opposing and counteracting the progress of Puseyism in the established Church. Letters were read from several distinguished gentlemen and clergymen apologizing for their absence and expressive of their cordial concurrence with the object of the meeting. Addresses were made and resolutions passed, condemnatory of the Puseyite doctrines.—"The Oxford journals state that a paper containing the signatures of nearly 1,000 of the clergy to a protest against Puseyism has been withdrawn from circulation in consequence of the earnest remonstrances of several bishops."—Lord Dungannon, Lord Courtenay, the Right Hon. W. E. Gladstone, and a large number of other gentlemen, have sent in an address to the Vice Chancellor of the University of Oxford, deprecating the course of the latter, in regard to Dr. Pusey's condemnation. The Vice Chancellor, after examining the address refused to receive it, and administered a serious rebuke to the gentlemen concerned.

The Steam ship Bentinck.—This fine vessel, designed to run between Suez and Calcutta alternately with the *Hindustan*, was to have left Southampton for Calcutta on the 24th August. She is 2,000 tons burthen, and has elegant accommodations for 110 passengers.

Letter from the Queen of Tahiti.—A letter has been received in England addressed to the Queen, from the Queen of Tahiti, soliciting the protection of the English Government against France.

IRELAND.

In Ireland four additional Magistrates had been dismissed by government for attending repeal meetings. Mr. O'Connell had made public his plan for an Irish Parliament. The money collected by the repealers averaged about £100 per week. At a weekly meeting in Dublin it was resolved to procure a statue of Mr. O'Connell. Mr. O'Reilly, town councillor, said in support of the motion—"Though Queen Victoria commands our most steadfast loyalty, yet O'Connell rules our hearts, and is the king of our affections, and never did any sovereign sit on so glorious a throne."

SPAIN.

The regent of Spain unable to maintain his ground against the insurrectionists was obliged to take refuge on board the *Molabar* British man of war, and on being refused a landing in Portugal, proceeded to England, where he was received with great respect. The Government of the military chiefs had caused a re-action at Barcelona, Valencia, and Cadiz, and the establishment of a central Junta is loudly demanded. The Regent had issued a Protest against all the acts of the new Government.

TURKEY.

The Leipzig papers state that the Sultan has it in contemplation to confiscate all property belonging to the mosques and other religious institutions for the benefit of the public treasury.

UNITED STATES.

An immense gang of coiners had been arrested at New York, the chief counterfeiter being a blacksmith of Boston, worth 60,000 dollars.—The village of Warrenton, Miss. had been destroyed by fire.—Emigration to the Oregon territory was increasing.—The troopship *Alert*, was totally lost on her passage from Halifax to England; the passengers and crew were saved.—Sections of the Episcopal church are in hot controversy respecting the doctrines of Dr. Pusey.—A terrific tempest had occurred at Philadelphia, on the 12th Aug. several bridges, houses, trees, &c. were swept away, and 27 lives lost.—Mr. Cushing, ambassador to China, had sailed in a steamer for Alexandria, thence to proceed to India by the overland route.—An American sloop of war reported the discovery of a beautiful island in the Pacific, 40 miles long, not laid down in the charts. It is situated in 8. lat. 11.05; W. lon. 165-05. It was called Eadie's island, from the man who first discovered it.—The law authorities at Washington have decided on the surrender of Mrs. Gilmore, accused of murdering her husband, in Scotland, to the British Government, under the 10th article of the Ashburton Treaty.

அறிவித்தல்.

இங்குப்பிறந்தவர்களைச் சாணையுள்ள சாஸ்திரியுடைய சாஸ்திரியுள்ள இரண்டொரு சோட்டக்காரரை வைப்பது அவசியமாகக் கண்டபடியால் அங்குத்தியோகத்தைவாக்கப் பிரிபுஷ்வர்கள் மாண்புபாப் அச்சுக்கட்டத்துக்குத் தவிரவாரியுக்கிற தகையவர்களைக் கேட்டுவாங்கிக்கொள்ளலாம்.

அறிவித்தல்.

இத்தாற் சகலருமறியும்படி இலங்கை வடபகுதி வயசுச் சேர்ந்த பாழ்ப்பாணம் அல்குப்பிட்டிக்கடுக்க விரக்கும் முத்துப்பாரிற் கிப்பி குளிப்பித்தெடுக்கும் உரித்தை விசுவாசக்கொடுத்து விடுகிறதைப் பற்றிப் பின்னிட்ட ஆவணி மாதம், கய. திசதி பண்ணிய பிரசித்தத்தின்போற் கேட்கப்பட்ட விசுவாத்தொகைகள் போதுமானதாகக் கண்டுகொள்ளப்படாததால் மேற்சொல்லிய முத்துப்பாரிற் வருகிற சார்த்திகை மாதம் பதினாந்து தோணிவிட்டு நாலு நாளைக்குச் கிப்பி குளிப்பித்தெடுத்துக்கொள்ளும் உரித்தை விசுவாத்தொகைகள் பிரியமுள்ள பெயர்கள் இந்த மாதம், கய. திசதி அளவும் பாழ்ப்பாணம் அல்குப்பிட்டிக்குச் சேன்று துரையிடம் மறுபடியும் புறப்போசல் கொடுக்கவொம்பதை இத்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது. புறப்போசல் தோணிகள் முழுதும் அல்லதொரு பகுதிக்கென்குதல் கொடுக்கலாம். கேட்கும் விசுவாத்தொகைவரணமேந்தாருக்கேற்படுத்தி அதிபண்ணப்பட்டுத் தீர்மானத்தைச் சேர்த்தையுள்ளவர்களுக்கறிவிக்கப்படும்.

E. H. SMEDLEY.

பாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் த.அ.ச.க. ஆண்டு. அற்புமிமாதம், உய. திசதி.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	pages.	வேதபொருள்கம்	உயலக
Beechi's Instructions to Cate-		உட்டெட்டகச் செப்த பிரப	
chists	213	ஞ்ச அல்	உயலக
Abridgement of Good's Book of		வ. வெக்கில் எந்த துரை	
Nature	214	இக்கெலித்தெப்த இலக்க	
Mr. Poor's Letter to his late Pu-		சுச்சாரம்	உயலக
pils No xi.	215		
Principles of English Grammar	216	கடிதக்க	உயலக—உயலக
Communications	217-218	பஞ்சாங்கம்	ib.
Panchangam	ib.		
Summary of News	219	புதினக்க	உயலக—உயலக